

matele ka öelda, mis ta minnust kuulnud. Siis saatsin poisid minnema ja läksin, et teist nõu ei olnud, pea isse ka. Piddin mehhe Jummalale hõlts jätma, teades et temma omma päilest lasseb paista turjade ja waggade peale, et ta kaitseb neidki, kes tedda wihtawad. Ma läksin ärra ja südda olli raste et jälle silmaga olin piddanud näggema, kuidas kurrat noorte ja wannade ülle wallitseb.

Koddo tullid teised mõtted ja murred, unnuustasin joobnud meest, agga mitte kauaks. Ta piddi jälle minno mele tulles, piddin temmast parremat weel näggema. Näddala päwad läksid möda, iggapäärw näggin paljo kõrtsi sõbro nagu ennegi, — siis furd läks minno kambri üls lahti ja suur mees astus sisse, ride räbballad seljas, pikk roigas leppi asjemel käes, miits peas. Terretades jubba tundsin ärra, et se mees mitte esimest forda minno silma ette ei tulnud; ja kui ta nüüd mütsi peast tõmbas, et ta filmi wõisin wadata ja ta otjas suurt armi nähha, siis teadsin küll: olli sesamma kedda enne te äres näggin. — „Hallastage minno waese sandi peale! ütles ta nüüd, — heidke armo minno peale, minnul polle keddagi, kes hädas aitaks!“ „Armas mees! — wastasin minna, — mis hädas sul siis on? näitad jo terve tuggew mees olla, et sa wõi tööd teha ja sellega aujaste omma leiba süa? Egga meie maal sedda polle nähtud, et kõteggia innimene allaste ehk naljas olli!“ — „Tööd teha! ja muudugi wõitsin! ollengi paljo teinud! —

lostis terjaja, — agga nüüd ma ennem ei tohhi, sest minno tö jures ei olle tules kasu egga õnnistust olnud. Ei se maksa, et minnufuggune tööd teeb; aidage mind, pean armust ellama!“ — Siis minna: „Kannata sõbr! tahhan aidata, agga mitte üksi rahha foppikaga, waid parreminne. Nään, walle mõtlemisjed on sinno süddant wõrgutanud, ja se wõib sulle teige suremaks hädaks olla! Nägi ommeti ülesse, mis sind waewab!“ — Terjaja: „oh sest olleks paljo raskida, agga ei ma tahha teie aega wita; polle ka enne legi selle järrel fulanud, ja mis kasu teisel sest olleks. Rahwas on mulle iltta middagi annud, muist sõnna lausumata, agga muist haugutades ehk pilgates; ollete esimenne, kes mind wäärt arwab, minno waewa järrel küsida!“ Sedda ütles ja wessi seisid mehkel silmis agga minnul olli halle meel temma pärast ja himmo temmast ennem weel kuulda. Siis ütlesin, et ta minno aega küll ei wida, waid et ristinnimesse armastus tundidest egga päwadeft luggo ei pea; tunnistasin siis temmale ka, et tedda enne jubba olin näinud tee äres maas olla, agga et sellepärast weel ennem südda mind aiab, abbi saatma, kui se wõimalik on. Siis temma hakkas nenda kõnelema: „Wägga willets se mees, kes sure waewa al käib, agga ei olle tal keddagi, kes aitaks kanda, — keddagi, kes temmaga lahket janna räkits, ehk kellele wõiks omma hädas furta!“ Minna ollen nifuggune; ollen üksi jäänud ilma peale. Jubba se on armo tö, et mind